

Vem var det som sa något?

Väckarklockans skrikande ljud får mig att vakna och jag vänder mig om för att greppa tag om mobilen. Jag öppnar ögonen och ser bara det hemska starka ljuset från mobilen som får mig att rycka till och blunda. På mobilens skärm drar jag ned ljusstyrkan på det lägsta ljuset medan jag kisar med ögonen för att det inte ska bli för ljust. Alarmet stänger jag av och kollar på klockan som har hunnit att bli 9 på morgonen. Fastän att jag ställde klockan på 07:30 så har jag säkert lyckats att snooza alarmet ett flertal gånger. Jag lägger mobilen bredvid mig och reser mig antagligen lite för hastigt eftersom jag börjar känna mig lite yr.

Vinglandes fram går jag en bit in i köket eftersom jag blivit så yr att jag börjat tappa balansen. Jag drar ut stolen vid köksbordet och sätter mig ner. Jag kollar upp och fäster blicken på sekundvisaren som tickar runt i den avbrytande svarta färgen mot den vita klockan. Helt plötslig så känner jag en väldigt tung känsla i huvudet. En stark huvudvärk blir till stress för jag ska möta upp min bästa kompis Amelia vid stranden klockan 10:00.

Jag reser mig upp och tar ut några mackor från skafferiet som jag sedan lägger på bordet. Ur kylskåpet plockar jag fram smör och ost som pålägg. Jag börjar med att bre mina två mackor och sedan skär jag osten i ett par tunna skivor som jag tillsist lägger på mackorna. Jag kommer inte att hinna äta de nu så jag lägger ner de i en påse i min färgglada badväska. Efter det så springer jag till min garderob för att välja ut ett par passande kläder för en fin dag på stranden. Jag kollar längst ner vid det lägsta hyllplanet där jag vet att en strandoutfit ska ligga. Den lilla högen tar jag ut och ser att den består av en svart långkjol och en gul blus. Jag slänger på mig den gula blusen och sätter på mig kolen i farten på väg till hallen. Väl där tar jag på mig den gula stråhatten, de guldiga sandalerna och de svarta solglasögonen.

Jag slänger på mig strandväskan och småspringer ner för trapphuset ner till vägen mot busshållplatsen. På mobilen står klockan på 09:21 och min buss kommer runt 09:30 då det tar ca 5-10 minuter bort till busshållplatsen. Jag känner hungern i magen och tar upp mina två mackor ur strandväskan. Min huvudvärk kommer hastigt tillbaka och jag hör en svag röst viska: *ät inte ät inte*. Runt omkring mig finns det ingen som kan ha sagt det. Tankarna går och rösten kommer tillbaka men med en annan mening: *du borde inte äta den*. Vad menas med att jag inte ska äta och vem är det som säger det? Jag blir nervös, rädd och ynklig på samma gång och kollar på mackan som jag just precis tänkt att ta en tugga av. På kanten lyckas jag se en liten grön fläck och vänder på mackan där det är fullt med mögel på hela undersidan. Tanken av vad och vem som nu sa att jag skulle avstå från att äta mackan har räddat mig från att åtminstone inte bli sjuk, får mig att rysa. Mackorna lägger jag ner i påsen igen och blir precis omkörd av bussen som bara stannar några få meter framför mig vid busshållplatsen. Bussen som stannat är gul med ett svart tak och med svarta och silvriga detaljer runt om.

Efter att bussen stannat helt så kliver jag in och sätter mig vid ett säte bara några platser från att sitta längst bak. Bussen går och jag tar upp mobilen som jag säkert sitter med i några minuter tills jag avbryts av att bussen stannar och hämtar upp fler som ska med. En av de som stiger in sätter sig framför mig vilket jag tycker känns obehagligt när jag inte ser något av chauffören framför hans svarta krulliga hår. Runt om mig kan jag fortfarande se men ser bara den personen som sitter två säten framför mig. Mina tankar om det avbryts återigen när jag ser mobilen ligga i knät. På skärmen fick jag en nyhet om hur stadsbussarna borde förändras och jag klickar nyfiket in på den. Bland annat läser jag mig till att varenda soppåse på bussen byts aldrig ut, man låter allt skräp på golvet skjutas in under sätena och att bältena inte är säkra. Efter att ha läst den artikeln rakt igenom känner jag mig illamående, för allt som jag ser omkring mig är de bruna sätena, det bruna smutsiga golvet, de röda gardinerna vid fönstren och de små pallarna av trä till fotstöd. Det är nu jag förstår hur smutsiga bussarna faktiskt är och med det tänkt så känner jag mig lite äcklad.

En känsla av att jag får ont i huvudet kommer och med den tanken känner jag huvudvärken. Den känns lite värre än förut men precis som innan hör jag en röst som nu viskar: *Stanna, du måste stanna!* Den enda som jag ser på nedervåningen av bussen är killen framför mig som kan ha sagt det. Han har hörlurar som han förmodligen har musik i så det är säker det som låter kan jag tänka mig, men just som jag börjat ignorera rösten hör jag den igen. Jag vet inte vad jag ska göra så jag ropar till chauffören att han ska stanna. Han hör mig och frågar min anledning till att stanna och jag svarar med att han bara ska stanna. Jag hör honom sucka och han bara struntar i mig så jag skriker en gång till att han ska stanna.

Han börjar sakta in men plötsligt så tvärnitar han. Alla i bussen har sett vad som hände och varför han bromsade så hastigt. Busschauffören går ut och vi följer med honom i ren panik där vi möter en tacksam mamma som ber och tackar chauffören för att han bromsade i tid. Bredvid mamman ser vi barnet som sprang ut på vägen för att nästan bli påkörd när hon tappade sin boll. Efter en liten diskussion går mamman och barnet vidare medan busschauffören fäster blicken i mig och kommer.

- Hur kunde du veta att barnet skulle springa ut på vägen? frågar han mig förskräckt.
- Inte kunde ju jag veta att barnet skulle springa ut på vägen. Jag ville bara stanna här för att ta en omväg, svarar jag som inte vill väcka för mycket uppmärksamhet.
- Ja okej, men ta din lilla omväg då om du vill? svarar busschauffören lite tveksamt.

Eftersom jag ändå måste skynda mig till stranden så tänker jag ta omvägen som faktiskt är smart att ta. Över vägen finns det ett staket och några meter bort finns det en slags ingång som jag går igenom. Där finns det en väl upptrampad stig som leder raka vägen till stranden. I slutet av stigen behöver jag bara gå några få meter till för att se vår mötesplats. Där tycks jag se Amelia med hennes svarta långa hår fladdrandes i vinden. Fort springer jag fram och hälsar och får en kram tillbaka. Vi pratar lite men går sedan till sjökanten och lägger upp våra handukar. Mitt rosa

badlakan är ganska kort medans Amelia har ett stort fyrkantigt grått badlakan som vi lägger bredvid varandra och bildar en stor picknickfilt.

Vi lägger oss ner och fäller upp ett stort grönt parasoll för att skydda oss mot den heta solen. Jag tar fram en bok med rubriken *Varför inte* medans Amelia går ner till vattnet och slänger sig i. Jag sätter på mig solglasögonen på huvudet för att få bort mitt varma blonda hår från ansiktet och lägger mig lite bekvämt ner. Jag börjar läsa och komma in i boken så mycket så jag stänger ute allt ljud som hörs, men efter en stund av allt läsande känner jag huvudvärken komma igen. Det börjar med ett svagt skrik och sedan den där rösten: *Hjälp henne, du måste, annars...* Det får mig att kolla runt fastän det enda som syns är vågorna över den heta sanden. Lite längre bort skimtar jag en liten flicka som skrattar men annars så finns det inga andra på stranden just nu. Hon är säker i 4-års ålder och står på en trampolin som säkert ligger runt 2 meter upp över vattnet. Det ser ut som om hon leker och tänker hoppa i. Tjejens svarta lockiga hår når precis ner till midjan och hon står inte säker där ifall hon ramlar i.

Jag rusar det fortaste jag kan fram till den blåa 2-meters trampolinen som svajar med flickan på. Ingen förälder eller någon syns i närheten och jag är den som kommer fram till flickan och tar ett fast grepp om henne när hon precis tänkt att hoppa. Flickan börjar skrika och själv så hinner jag bara att vända mig om och se Amelia stå och titta vid strandkanten...

- Hur mår du? Du måste ha svimmat när du räddade flickan, utbrister Amelia. Jag hör förstås Amelia men måste tänka efter en stund innan jag svarar, för jag känner mig så bekant med rummet och den omgivning som jag befinner mig i just nu. Den vita trä garderoben, den gråa tapeten och de fyra stora gråa tavlorna med de olika specifika motiven hängandes på väggen så förstår jag nästan direkt att det är hemma i mitt sovrum. Jag slappnar av och svarar Amelia tillslut och hon berättar att jag bara hade svimmat av. Hon lägger till några andra saker men det är jag för snurrig för att ta in, och vi säger hejdå till varandra. Jag lägger mig ner medans jag hör Amelia stänga ytterdörren med en smäll. I det svarta mörka rummet syns det som en ljus korridor och allting börjar snurra i huvudet. Genast kommer huvudvärken återigen väldigt hastigt precis som förut. Ännu en panikattack kommer strålände ut genom kroppen och just då hinner jag känna att allting bara stannar...

Jag vaknar helt kallsvettig på morgonen i sängen där jag antagligen måste ha somnat. Minnen börjar komma tillbaka och jag minns det precis som en dröm fast jag vet att det var verkligt och börjar tänka efter. Den huvudvärken jag känt förut dagen innan måste bara varit något tillfälligt just för den dagen, men det var den inte. Det börjar kurra i magen och jag reser mig upp för att byta om. Den tjugiga huvudvärken återkommer och jag faller handlöst ner på golvet medvetslös...

